rahwa meelt pöörda. Kui nüüd lahkumisse kord olli kätte joudnud, koggus temma omma rahwast enneſe ümber kokko, ja kulutas neile needſinnatſed ſannad: „Näte, lähhän nüüd ſurrema, ja poeg ſaab teie kunningaks. Tedda teie ei olle kül tännini mitte palleſt pallesſe tunda ſanud; agga küllab ſate temma wallitſusſeſt nago heaſt wiljaſt arro, misſuggune temnia on. Wõtke ſelle ſanna kuulda, kes lähhäb targaste teid juhhatama.“ — Rahwas lubbas ſedda Abiale, heitis ſannakulelikkult temma poia alla, ja ſeſt touſis rigile ſuur ön. S:lle nore kunninga wallitſus olli ühhe lahke ja targa iſſa-wallitſusſe ſarnane. Keik käſſud, mis temmalt wäljaläkſid, ollid täis õiguſt ja armo. Nenda kui helde Jummala päikeſſe joned ja ſoiad wihmad wilja-maad kosſutawad, ſel wiſil wallas ſelle näggematta wallitſeja lahke ja armo meel head ja önne iggaühhe peäle, kes püdis, kunninga targa mele järrele tehha. Kuspool ial hädda juhtus, ſeäl andis kunninga abbi ennaſt kohhe tunda. Sedda pannid keik immeks ja rääkſid nenda iſſekeskis: „Meie ei olle omma wallitſejat weel mitte ſilmaga näinud; kuidas temma ommeti meid keiki nääb, ja tunneb keik meie hädda ärra? Need kuiud, mis meil tännini jummalaks on olnud, on meil nähtawad kül meie ſilmade ees. Agga paljuks ſedda head on, mis olleme neiſt kätte ſanud? Oh et ſellegi pallet meiſt ſaaks nähtud, kes meile hopis ennam armo ſaatnud, kui meie nähtawad jummalad! Mis ſüddamelikko iggatſemisſega annakſime ennaſt temma liggi, tedda tännades keige temma heldusſe ja tarkusſe eeſt!“ — Teiſed wõtſid kätte ja teggid enneſtele kuiuſid, mis, nende arwates, kunninga näo ſarnatſed piddid ollema. „Waatke,“ ütleſid teine teiſe wasto, „nenda on wiſſiste temma näggo. Selle